

Het verhaal van Arjan Mulder, bewoner:

Nu voelt Voermanhaven als ‘van ons’

“Deze plek geeft me een vakantiegevoel, vooral als je ’s avonds aan komt rijden, de lichtjes van de huizen schitteren in het water. Er wonen hier vrij veel jonge stellen zoals wij, nog zonder kinderen of met hele kleintjes. In gesprekken kwam naar voren dat ze de afgelopen jaren veel last hadden gehad van jongeren uit de buurt. In de zomer zwemmen die vanaf de steigers die van ons zijn. Lawaai tot laat in de avond, als de kinderen moesten slapen, en wanneer iemand er wat van zei, kwamen de ouders verhaal halen. Potplanten en tuinstoelen die het water in gingen, bekraste auto’s, een steen door een ruit. Ik heb het zelf niet zo extreem meegemaakt. Toen ik hier kwam wonen ben ik met een kratje bier naar de overkant gegaan om kennis te maken. Even praten, elkaar kennen: dat maakt zo veel uit.

Rinze, mijn buurman van een paar huizen verderop, en ik gingen de deuren van Voermanhaven langs om alle klachten en wensen inventariseren. Met die punten stapten we naar de gemeente. Al snel kwamen we in contact met de stadsdeelbeheerder, Peter van der Kooi. En die zei: we gaan met iedereen om tafel. Politie, jeugdzorg, MJD, de gemeente. Wij legden alle ideeën van Voermanhaven voor: de boel afsluiten met een hek, de trap weghalen, de openbare ruimte veranderen in tuinen tot de waterkant... Toen zei Harmen Postma, de stedenbouwkundige: ‘Als jullie nou eens eenderde van de openbare ruimte ‘adopteren’ en tweederde blijft openbaar. Dan heeft niemand meer het gevoel dat de haven van niemand is en hebben jullie meer sociale controle.’ Dat klonk goed. Jeugdzorg, de politie en de MJD waren al snel niet meer nodig. De gemeente wilde ons een strook van 2x4 meter in bruikleen geven en zei: kom maar met een plan. Via via kwamen we bij een architect die veel voor de gemeente

doet. Rinze en ik gingen weer bij alle bewoners langs om het plan toe te lichten. Een belangrijk punt was dat iedereen moest meebetalen. Geen klein bedrag: 1.500 euro per huishouden. We waren het snel eens.

Je moet het wel een beetje handig aanpakken. Duidelijk maken aan de bewoners dat dit plan een hoge slagingskans heeft, omdat deze architect veel voor de gemeente doet. Dat het niet handig is om zelf wat te gaan zitten tekenen. Dat er voor iedere bewoner wat te kiezen viel, dat hielp. En ook dat de waarde van je huis steeg omdat het geen ratjetoe zou worden. Maar niet iedereen kon die 1.500 euro zomaar ophoesten. Iemand was zijn baan kwijt, een ander net aan het scheiden. Weer een ander vond het eigenlijk niet nodig, tot hij hoorde dat hij de enige was. Het werd allemaal opgelost.

De bewoners van de Voermanstraat en de Grote Beerstraat hebben we niet bij dit proces betrokken, maar sommige van hen kom ik regelmatig tegen en dan vertel ik over wat we aan het doen zijn. De reactie is ‘o, wat mooi’. Ja, voor ons, zeg ik dan voor de grap. ‘Ook voor ons’, zeggen ze, ‘wij lopen daar graag, het wordt hartstikke mooi.’ Ik heb eigenlijk alleen nog maar positieve dingen gehoord. Als het klaar is, gaan we de jeugd en hun ouders uitnodigen voor de opening, daar gaan we een feestje van maken. Het is altijd beter als je elkaar kent.

Wat ik goed vond: iedereen die met ons bij de gemeente aan tafel zat, had een gelijke stem. We moesten alles zelf doen, maar de gemeente was er op de juiste momenten om ons te helpen of in contact te brengen met deskundigen. Ze lieten ons onze gang gaan, en daardoor voelt de oplossing nu als ‘van ons’.”

WEST
0500